

Až mi bude dvacet let

- C** **Dmi** **G** **C**
1. Až mi bude dvacet let, tak koupím sobě loď,
Dmi C Dmi C Dmi G
sbalím holku jako květ a řeknu "na loď pojd",
C Dmi G C
a když se bude zdráhati, když posedne ji strach,
Dmi C Dmi C Dmi G
tak hned ji začnu líbati v tý lodi na vlnách,
F C Bb F C G
a když se bude zdráhati, když posedne ji strach,
C Dmi G C Dmi G C Dmi G
tak hned ji začnu líbati v tý lodi na vlnách.
2. Až mi bude třicet let, to budem chlapíci,
všichni budou závidět mi háka na špici,
[: a loď už bude samej šrám, však holka jako květ,
a v lodi malej porcelán mi bude dovádět. :]
3. Až mi bude šedesát, tak řeknu "johoho",
svý pádlo chytanu zase rád a dám se do toho,
[: dívce zlíbám smutnou líc, pak vobepluju svět,
až mi bude o pět víc, tak snad se vrátím zpět. :]
4. Až mi bude dvěstě let, to dávno budu spát,
mý kosti budou práchnivět, však přesto bych byl rád,
(C) (Dmi) (G) (C)
[: kdyby mý tělo studený do rakve nedali,
(Dmi) (C) (Dmi) (C) (G) (C)
i s lodí at' je pohřbený na břehu Sázavy. :]

Cestou do Strážnice

- G** **G4sus G** **Ami74sus**
1. Dávno vykvet' hrách, já chodil po horách
Hmi Bbmi Ami74sus G G4sus G
a dlouze námět na písničku hledal,
G4sus G Ami74sus
u zaprášených cest i na dálnicích z měst,
Hmi Bbmi Ami74sus G G4sus G
po hospodách s traktoristy sedal.
- G+** **D4sus** **G Ami74sus C** **G**
R: Na poutích vesnické zábavy viděl jsem, a všude hráli
Ami74sus D C G G4sus G Ami74sus
muziku, co uši unaví, z rádia hity, co znali. **D7 G**
2. Já na jih směrem jel, co v horách nenašel,
jsem najít chtěl tam, kde to vínem voní,
až na jedný z těch cest já potkal město měst,
housle zpívají a cimbál zlaté zvoní.
- G+** **D4sus C** **D**
*: Strýcové i tetky, Ondrové i Bětky,
Cmi G G4sus G
no a písničky, co dávno život napsal,
G4sus G Ami74sus
já zpíval ze všech sil a hlas moc nešetřil,
Hmi Bbmi Ami74sus G
až noc uprchla tak, jak stádo koní.
- R: Tři dny jsem ukládal do hlavy, pozorně napínal uši,
zpívání kovbojů z Moravy zahřálo srdce i duši.
- R: Zůstaly mi někde pod kůží ty písničky z loňského léta,
prostý jak výšivka z podhůří, voňavá skořice mletá.
3. Já už nic nehledal, jen usedl a psal,
a den chutnal jak nedozrálá slíva,
na cestě někam dál já k srdci jsem si vzal,
že dobře je tam, kde si každěj zpívá,
Hmi Bbmi Ami74sus G
a jedno je co, hlavně, když si zpívá ...

Curriculum vitae

Dmi

1. Už jsem dost zažil, prošel nahoru i dolů

A

a taky jsem se nechal zlákat od náboru,
Gmi C7 F Dmi
vždyť něco podepsat, to přece jde tak snadno,
Gmi C7 F A
jen když si zkrátím vojnu, tak ať žije Kladno!

2. Šachty a válcovny, tam, kde to voní dřinou,
valcíři, horníci a já svou vlastní vinou,
kluk chvíli po vojné urvanéj ze řetězu,
když platěj' obstojně, tak to i pod zem vlezu!

Bb C7 F

R: Co nás tam takhle přišlo, co jsme měli plánů,
Gmi A Bb
za první vejplatu jen dříny a pár flámů,
C F Dmi
elita z ubytovny, dům mladých horníků (hutníků),
G C7
dvě postele, jedna skříň v malým kamrlíku.

3. Když ptáčka lapají, tka zpívají mu hezky,
dodneška slyším pána, co mluvil jak z desky:
co všechno brigádníkům, jaká zařízení,
dnes už vím dobře: nevěř, když ve smlouvě není!

4. Někteří přivykli a zůstali tam dodnes,
většina zmizela, to čas je někam odnes',
mně z města nechtělo se na vesnici domů,
tak jsem šel do hutí a k požárníkům k tomu.

R:

5. Já nechtěl do smrti bydlet na ubytovně,
znám spoustu starejch chlapů, co tak žijou skrovně,
buďto se rozvedli, či nenašli tu svoji,
a byty stejně nejsou, pitím smutky hojí.

6. Tak jsem se pochlapil a z ubytovny zmizel,
ženatej sehnat byt je taky pěkná svízel,
když občas potkám známý, kteří jak já ví to,
jak je na ubytovnách, je nám trochu líto.

R: Kluků, co zastavili svůj čas v zastavárně,
nečetli nikdy od Steinbecka Na plechárně,
do práce někdy jen, ať žije sladký čtvrtek,
a z oken hospod chytaj' život, co jim utek'.

Černá lodice

1. **Ami** **C** **Emi F** **C**
Slyšte smutnou příhodu a zavřete se v putyce,
Ami **C** **H7** **E**
až vás pozve na vodu ten přízrak černý lodice,
Ami **C** **Dmi** **E**
slyšte smutnou příhodu, budete mít výhodu,
Ami **C** **E** **Ami D F Ami**
pozvala mě k noční plavbě k ústí Lužnice.
2. Plula nocí do dále a kolem spalý vesnice,
ponocní nám mávali a budily se slepice,
plula nocí do dále, v lese sovy houkaly,
černý vlny valily se kolem lodice.
- R: **G** **F** **E**
Hej, tůň se blíží, vlny šíří děsnou paniku,
G **F** **E**
hej, už je tady, ďábel píše černou kroniku.
3. Vtom lodice promluvila, volá: "Přestaň pádlovat,
čeká dole bílá víla, kdo ji vidí, ten je rád,
bílá víla spanilá, pro tebe mě posílá,
vona stůně na dně tůně, nechce sama spát."
4. Ten, kdo žije, nechce k víle, volám: "Počkej, lodice,
se mnou si moc neužije, protože jsem z vesnice,
se mnou si moc neužije, ať spí sama, bestie,
ať ta víla s jiným líhá na dně Lužnice."
- R:
5. Lodice se nedala, už praská pádlo dřevěný,
vidím, že mi nelhala, že ďábel juká z peřejí,
lodice se nedala, sem-tam se mnou strkala,
víry řvaly, v proudu stály skály zježený.
6. Voda, ta je silnější, a svaly mý nic nezmohou,
ryby, raci, korejší mi lížou hlavu ubohou,
voda, ta je silnější, víla už mě konejší,
Ami **C** **E**
plujte sami, kamarádi, chrápu pod vodou,
Dmi **E** **Ami**
chrápu pod vodou, hej, chrápu pod vodou ...

Dagmar

1. Říkala, že se Dagmar jmenuje
A A4sus
F#mi C#mi
a v očích měla ze slov zkratky
F#mi C#mi7
a že se dneska prvně miluje,
Hmi7 E E4sus
a já chtěl budík strkat zpátky.
2. Říkala, že se Dagmar jmenuje,
to když jsme třetí sklenku pili,
a že se zítra ráno stěhuje,
tak že chce oslavit tu chvíli.
F#mi C#mi
R: Navečer otevřel jsem okno,
F#mi C#mi7
padaly hvězdy, ona spala,
F#mi C#mi7
a já si v duchu tiše přál,
Hmi E
aby se nestěhovala.
3. Tak jak si přeje tisíc mladíků
bláznivý sny, když padá hvězda,
já připojil se k stovkám básníků
a přání se mi velký nezdá.
4. Třeba: aby spadl zrovna dům,
kam Dáša stěhuje se zítra,
je to však činžák, a tak sousedům
nepopřál bych dobrého jitra.
R: A tak jsem okno zase zavřel,
přítisk' ji k sobě a šel spát,
známe se vlastně jen pár hodin,
ráno se tomu budem smát.
5. Napsala, že se Dagmar jmenuje
a k tomu připsala i příjmení
a ještě adresu, kde studuje,
myslím, že je to dobrý znamení.
6. Můžu jí třeba poslat obálku
anebo za ní dojet stopem,
vždyť je to sotva dvě stě kiláků
a láska nemá se brát hopem,
E A
a láska nemá se brát hopem ...

Ej, háčku I.

C Emi G C
Ej, háčku, háčku, háčku zelený,
F
ej, háčku, háčku, háčku zelený,
Dmi G C G
koukej na cestu, jsou tam kameny,
C Emi G C
koukej na cestu, jsou tam kameny.

Ej, háčku II.

C Emi G C
Na dně je žrádlo, voda je vzala,
F
na dně je žrádlo, voda je vzala,
Dmi G C G
háček naříká: "To jsem si dala,"
C Emi G C
háček naříká: "To jsem si dala!"

Emigrantův valčík

1. Jsem zralý a úspěšný chlap,
vlastním Chevrolet, Mazdu a Saab
a sám Donald Trump, ještě když býval tramp,
zpíval druhý hlas k mým písním z pamp
za svitu lojových lamp.
2. Jsem zralý a úspěšný muž,
ba i v Oxfordu hráli mi tuš
(zná mě Harvard, exprezident Bush),
směj se, jak chceš, moje břicho a pleš
svědčí o tom, co dosáh' jsem už,
já - zralý a úspěšný muž.
- R: Glo glo glo glo glo glo glo glo glo glo tfuj,
vaše whisky, toť jelení lůj,
jó, na ajrkoňak má i ajznboňák,
Dubonnet jest nápoj můj.
3. Jsem zralý a úspěšný muž,
buďto odejdi, anebo kuš,
já dvanáctkrát svět projel jsem tam a zpět
a všem ženám slíbal jsem růž,
jenže nějak jsem v prdeli už.

Hraju dál

1. Kytara se mnou učňovský prošla léta,
vojenský taky, dávno je po nich veta,
splnilo se mi přání, to když jsem propad' hraní
a mával kytarou jak mistr světa.
2. Možná i mohla za moji první lásku,
i když jsem hrál jen písničky opsaný z pásku,
pak psal jsem vlastní pro ni, my love že létem voní,
a marně hledal pro rým správnou hlásku.
- R: Víím, že má pro nás velkej význam
do rána hrát, a rád to přiznám,
dumky večerní když ráno rozmělní,
spát jdu na zem, tlačí záda, prsty bolí, hlava padá,
dál budu zpívat, na co stačím,
nespěchám nikam, není za čím,
když kolem poledne mě slunce nadzvedne,
hraju dál a nohy sotva vláčím.
3. Anglicky řval jsem, se třemi akordy vyšel,
smál by se jistě Angličan, kdyby mě slyšel,
k češtině jsem se vrátil, pubertu čas když krátil,
dobrý to bylo, s léty jsem na leccos přišel.
4. Že je to fuška, když mají ladit dva hlasy,
a není nutný mít půl metru dlouhý vlasy,
že je to prostě krása, když přesně šlape basa
a zrovna teď že je to ono, no teda asi.

R:

Franta a pádlo

R: Jedinej můj kamarád je pádlo dřevěný,
mám to pádlo pořád rád a kašlu na ženy.

1. Když Franta ztratil Madlu a zahnal trápení,
a zahnal trápení, a zahnal trápení,
tak slíbil svému pádlu, že se s ním vožení,
že se s ním vožení, že se s ním vožení.
2. Jak pádlu podal ruku, vtom pádlo zaječí,
[: hned pádlo zaječí, :]
můj milej zlatej kluku, můj štěstí největší,
[: můj štěstí největší. :]

R:

3. To pádlo je mu věrný, však zadkem nekrotí,
[: zadkem nekrotí, :]
že nemá voči černý, se Franta kormoutí [: se Franta kormoutí. :]
4. Že neříká mu 'líbej', to Frantu žere moc,
[: to Frantu žere moc, :]
je Franta z toho divnej a nespí celou noc [: a nespí celou noc. :]

R:

5. Když pluli řekou divou, tak zmámil Frantu sen,
[: zmámil Frantu sen, :]
že viděl svoji milou na břehu s ešusem [: na břehu s ešusem. :]
6. A ze sna volá: 'Madlo, pojd' ke mně zpátky zas,
[: pojd' ke mně zpátky zas, :]
já nechci už to pádlo, já chci tvůj zlatej vlas
[: já chci tvůj zlatej vlas.' :]

R:

7. Tu uronilo pádlo tři slzy ze smoly,
[: tři slzy ze smoly, :]
a hned Frantovi spadlo do zelený vody [: do zelený vody. :]
8. Pro tvoje voči, Madlo, je Franta mrtvej muž,
[: Franta mrtvej muž, :]
teď nemá už to pádlo, a i ty fuč jsi už [: a i ty fuč jsi už. :]

Jaro

1. Kam letí mraky, kam spěchají ptáci,
to ví jenom vítr, co pírká jim ztrácí,
a básníci po ránu nesmělí,
v podkrovích hnízda a v kalužích žáby,
i dívky, co čápy a vránu k nám vábí,
po jedné krátké noci dospějí.

R: Je jaro, je jaro a kvetou podběly,
všechny pěkně vzalo a honem někam odjeli,
odložím svoje starosti k ledu,
ať škarohlíd má svou škaředou středu,
já světím svoje modrý pondělí.

2. Kdejakej moula je vážnej jak v lednu,
sám sebe si váží a supluje vědmu
a o životě vlastně houby ví,
pořád by žvanil a bůhvico řešil,
když padlej jseš na hlavu, klidně si zešil,
totiž, milej zlatej, já vím svý.

R:

Já namaloval dům

1. Já namaloval dům, kde okna byly čistý,
kde na ně nelepili listy zbůhdarma na svátek,
já namaloval dům, kde lidskej úsměv platí,
ne že se hnedka ztratí, a nejde naplánovat na pátek.
- *: Já namaloval dům bez zbytečnejch hesel, frází,
kde se lidi rádi schází a kde smějí, co chtěj', říct,
já namaloval dům, co má jen sedm pater,
kde je nájem za pakatel a kde nechtěj' pořád víc,
obraz jsem postavil na rohu ulice,
kde si ho může koupit každej za babku,
a pak jsem čekal týdny, čekal měsíce,
kdo koupí obraz domu bez zmatků,
a lidi řekli: "Obraz? Fantazie!
To jsme se spletli, kdopak tak dnes žije?"
a kýčem nazvali ten můj dům.
2. Ten obraz, kde je dům, kde si lidi věří
a mají čistý prahy v dveřích a zřídka slýchaj' pláč,
tak jsem ten obraz schoval a zamknul na tři zámky,
z mých očí zbyly slánky celej večer v tenhle den.

Ježíšek

1. Je Boží hod, a tak přijde vhod kuře i vepřový
a punč a grog a zlatavý mok, rypáček růžový,
šampaňský a kaviár, na kapry nečeká smrt,
je Boží hod, čas teplých bot, a hubenej je leda chrt.
- R: Ježíšek a s ním Děda Mráz zajisté přijdou mezi nás,
Pére Noel, ba i Santa Claus, Nastěnka, hloupej Honza, Mikymaus.
2. A zatím pod strání dávno už spí broučci i Karafiát,
kde je ta noc, kdy svítily moc a hodný měl Pánbůh rád,
každej, kdo jak oni žil pokorně a nebyl škrt,
[: později či dřív o vánocích pod stromečkem našel dárek. :]
- R:

Karneval

1. Kolikrát šel jsem ránem sám, až sníh mý stopy zmát',
kolikrát nohy mý hledaly cíl, když soumrak zlát',
opodál, v očích úsměv, kterej hřál,
co se smál, já ji vídal, já ji znal,
mý přání dá holku, co jsem miloval.

R1: Můj svět byl karneval, noc nebo den jsem nepoznal,
vždyť měl jsem vše, co měl jsem rád, já chtěl bych vrátit
zpátky těch pár chvil,
čas běží dál, a toho bych se nenadál, že to, čím dřív byl jsem,
je jen vytrženej list a pryč je smích.

2. Kolikrát šel jsem ránem sám, až sníh mý stopy zmát',
kolikrát nohy mý hledaly cíl, když soumrak zlát',
opodál, než jít k ní, já zůstal stát,
kolikrát, tyhle stopy nejsou znát,
tak honem dál, nové ráno začíná.

R2: Proč svět je rub a líc a všechno, někdy míň než nic,
já ptám se Buška z Velhartic po pátej flašce,
kde tě, k čertu, mám,
a proč si tady hlavu lámu pro nějakou jó cizí dámu,
kdo by zastavit chtěl čas, já měl ji rád.

3. Na na na ...,
opodál, než jít k ní, já zůstal stát,
kolikrát, tyhle stopy nejsou znát,
tak honem dál, nové ráno začíná.

R2:

R3: Na na na ...

Katce

basovou strunu E podladit o tón na D

- D9** **Dmaj76 D96** **Dmaj76**
1. Chtěl bych králem být aspoň chvíli krátkou,
D9 **Dmaj76 D96** **D9**
dal bych narazit mince s malou Katkou,
Emi A7 Emi A7
žlutý jako lán v odpoledním žáru,
D9 **Dmaj76 D96** **D9 Emi A7**
jsem však jenom kmán, co brnká na kytaru.
2. Být tak pilotem, znám to jenom z knížky,
vyhodil bych ven svoji Katku z výšky,
přece volný pád má rádo každé ptáče,
a já ji mám rád, u Svazarmu skáče.
- D6 D D6 D D6 D D6 D**
R: Na vodu zrcátka pouští slunce, než skryje ho mrak,
D6 D D6 D D6 D D6 D
kluci se schovali v houští a holky se koupou jen tak,
Emi A7 D Cdim
takhle si maluju léto, zima když nechce být krátkou,
Emi Emi/F Emi/G C A7 D9
přemýšlím, zdali půjde to, být aspoň tři týdny s Katkou, hm.
3. Rotným být bych chtěl nebo generálem,
to bych nevelel, spokojil se s málem,
Katka dosvědčí, že když se velí "pozor!",
lásce nesevědí velmi přísný dozor.
4. Kdybych tu moc měl a měl v hlavě zmatek,
vyhlásit bych chtěl státní svátek Katek,
aby i ta má nemusela vstávat,
a když volno má, tak proč ho naddělavat?
- R:
5. Nejsem pilotem ani panem králem,
nemám žádnou moc a nejsem generálem,
písně zkouším psát obrace i hladce,
slova splétám rád, slíbil jsem je Katce.

Kdo ví, co bude pak

- C** **Ami7 Dmi7 G7**
1. Kdo ví, co bude pak, až otevře prvně oči,
C **Ami7 Dmi7 G7**
kdo ví, co bude pak, až otevře je víc,
F G7 C C/H Ami Ami/G
[: zda najde cestu svou nebo cizí, dlážděnou,
Dmi7 G7 F G7 C
a v davu půjde si či v čele procesí. :]
2. Kdo ví, co bude pak, zda podrží si ideály,
kdo ví, co bude pak, zda si je udrží,
[: co bude vlastně zač - zbabělec nebo rváč,
chladný jako sníh či hořet jako vích. :]
3. Kdo ví, co bude pak, až hlavou vrazí prvně do zdi,
kdo ví, co bude pak, zda si ji narazí,
[: zda se jen otřese, anebo ohne se,
zda nebude se bát si vždycky za svým stát. :]
4. Kdo ví, co bude pak, zdali ho lež neudolá,
kdo ví, co bude pak, jestli ho nesrazí,
[: bude mít zelenou, či klesne v kolenou,
a zdali bude svět za pětadvacet let. :]
5. Kdo ví, co bude pak, zdali taky ptát se bude,
kdo ví, co bude pak, jestli se bude ptát,
[: zda ještě čekat vlak, anebo jít jen tak,
ať slunce nebo mrak, kdo ví, co bude pak. :]

Laciný víno

- C C/H Ami Ami7/G**
1. Po noci krátké a po milování
Ami7/F#
zbylo mi málo, jen hlava v dlaních,
C G7 C G G7
co bolí, to je to laciný víno,
C C/H Ami Ami7/G
po noci plné cigaret kouře,
Ami7/F#
byls' jako tajfun, já jako bouře,
C G C
to bolí, to je to laciný víno.
E E7
Teď jenom matně v hlavě mi svítá,
Ami7
útržky večera vytanou,
E E7
tak jako stébla se tonoucí chytá,
Dmi Dmimaj7 Dmi7 G7
hledám tvou adresu napsanou,
C C/H Ami Ami7/G
napsals' ji sirkou vypálenou
Ami7/F#
na krabičku cigaret zpola plnou,
C G7 C G G7
k ránu pilo se laciný víno.
- C Emi7 Ami7 Ami7/F# G G7**
R: Večery fajnový, u láhve litrový
C Emi7 Ami7 Ami7/F# G
se milují namátkou holky, co málo ví,
E E7 Ami7
když hlava potom bolí ráno
Dmi7 G7
a spát se chce, je nedospáno,
C Emi7 Ami Ami7/G Ami7/F#
večery fajnový tak končívaj',
G C
to je to laciný víno.
2. Po noci krátké a po milování
zbylo mi málo, jen hlava v dlaních,
co bolí, to je to laciný víno.
Teď jenom matně v hlavě mi svítá,
útržky večera vytanou,
tak jako stébla se tonoucí chytá,
hledám tvou adresu napsanou,
adresu někdo vynesl s košem,
tak vidíš, holka, rázem je po všem,
to bolí, to je to laciný víno.
- R:

Léto

1. **C** **Dmi7**
Léto začalo svou druhou půli,
C **Dmi7**
stíny delší jsou a špičatý,
F **G7** **Emi7** **A7**
u vody jsme s klidem boty zuli,
Dmi7 **G7**
a padli jako stromy podťatý,
C **Dmi7**
léto zdárně chystá vlastní konec,
C **Dmi7**
většina má po dovolený,
C **G7** **Emi** **A7**
študáci už dělaj' zase, aby měli v zimním čase
Dmi7 **G7** **C** **C7**
čím zaplatit pivo studený.

Dmi7 **G7**
R: Na září připravují autobusy,
Emi7 **A7**
maj' náskok před počasím, co psí kusy
Dmi7 **G7**
zatím moc nevyvádí, pročpak asi
C **C7**
šetří si síly už na horší časy,
Dmi7 **G7**
v obchodech už se chystaj' na vánoce,
Emi7 **A7**
jak prodaj' ležáky a v novém roce
Dmi7 **G7**
rukou si potřešem a jaro je tu,
F **G7** **C**
potom zase hurá k létu.

2. Léto začalo svou druhou půli,
nedočkavých holek není moc,
většinou je jiní uhranuli,
zkraje léta teplejší je noc,
léto zdárně chystá vlastní konec,
hlupák, kdo si holek nevšímal,
je tu ale podzim celý, brigády a hlavně chmely,
ať si pospíší, kdo zameškal.

R:

Modlitba vodáka

1. **C** **Ami** **F** **G**
At' jsou šlajсны plný vody, at' jsou vlny mohutný,
C **Ami** **F** **G**
aby naše něžný lodí nedrncaly vo šutry,
C **Ami** **F** **G**
at' mě peřej prudce vcucne, at' tam vlitnu s kuráží,
C **Ami** **F** **G** **C**
až mý tělo v noci usne, at' ho nechaj' komáři.

Ami **F** **G**
R: Vždyť je toho, Bože, málo, vod tebe chci jen,
C **F** **G** **C**
aby nás tvý slunce hřálo tenhle letní den.

2. At' je každej z naší bandy samej smích a pohoda,
at' užijem spoustu srandy, at' se kudlou nebudá,
at' se všichni kamarádi, co se sejdou na vodě,
naučí hrát na kytary, at' to frčí v hospodě.

R:

3. At' mám holku-kamaráda, at' se liší vod husy,
at' mě má ta holka ráda, pádlovat už nemusí,
pojedu s ní, kam si přeje, až na hříšný Tahiti,
at' se na mě hezky směje a nedělá "ty-ty-ty".

F **G** **C**
R: + [: [: [: tenhle letní den ... :] :] :]

Na konečné stanici v pět

1. **Dmi A Dmi7 G**
Na konečné stanici v pět autobus stál,
Gmi C Gdim/Bb
já vím, z dřív lásky jsem tam znával,
Dmi A Dmi7 G
na konečné stanici v pět autobus stál,
Gmi C Gdim/Bb
já vím, tam zrána bude nával,
Gmi7 C C7
já vím, tam zrána bude nával.
- R: **F Fmaj7 Dmi F Gmi Gmi/F# Gmi/F C7**
Jedinej den, jedinej sen na konečné nám z léta zbývá,
Gmi Gmi/F# Gmi7 C7 F Fmaj7 Gmi7 C7
vzpomínky na dny minulý, dneska vím, že to tak bývá,
F Fmaj7 F7
na konečné stanici v pět, i tak to stačí,
Bb Bbmi7
projít se o kousíček dál, když jsme byli mladší,
F Fmaj7 Gmi7 C7 F A A7
na konečné stanici v pět autobus stával, z dřív to znám, hej!
2. Vzpomenout smím, co je to let, kdy jsem tu hrál
svý blues všem holkám, co jsem znával,
kdyby tak šlo vrátit to zpět, říct bych si dal,
co s tím, no tak to radši zabal,
co s tím, no tak to radši zabal!

R:

Obluda

1. **Ami**
Jó, dvěště nás tam bylo na brize do Číny
C E
a furt se jenom pilo, až tuhly ledviny,
F G C E
a když už bylo k ránu a všichni pod vobraz,
Ami C G
křik' plavčík na stožáru, a hlásek se mu třás':
- R: **C F C F**
Já tady nebudu, já vidím vobludu,
C F C G
já vocad' pryč pudu, jímá mě strach,
C F C F
chyťte tu vobludu, sežere palubu,
C F C E Ami
tohle je vo hubu, ach, ich, och, ach.
2. Má vocas dvěště sáhů a ploutev přes hektar
a zubů plnou hubu, a rozcvičuje spár
a rozčileně mrká svým vokem jediným,
a páchne, řve a krká a z tlamy pouští dým.
- R:
3. Rum kapitánem hází, chce pálit z kanónu,
zapomněl, že ho v září prochlatal v Kantonu,
když uviděl tu bídu, hned zpotil se jak myš,
poklekl k komínu, pěl: K tobě, Bože, blíž.
- R:
4. Náš kormidelník chrabrý je drsná povaha,
zalehl u zábradlí a házel flaškama,
když na vobludě bouchl kanystr vod ginu,
tu přízrak vztekle houkl a vlítl na brigu.
- R:
5. Tři stěžně rozlámala na naší kocábce,
však ztuhla jako skála, když čuchla k posádce,
pak démon alkoholu ji srazil v oceán,
my slezli zase dolů a chlastali jsme dál.

Ami
R: + ach, ich, och, ach ...

Naděje a touhy

C
1. Přišel jsi odněkud z hor,
F
ještě déšť na kabátku,
Fmi G
dvě modrý slunce v očích
C C/H Ami Ami/G
uprostřed vánočních svátků,
Dmi F+ E7 Ami F Dmi
a řek' jsi: tady budu spát,
Fmi G C G
a řek' jsi: tady budu spát.

C
R: Naděje, co pláčou na papíru,
touhy lidí co ztratili svoji víru,
Dmi
život malovanéj v dotazníku,
Fmi G
srdce tvarovaný do perníku,
C
naděje, co pláčou na papíru,
touhy lidí, co ztratili svoji víru,
Dmi
lásku milenců až do svítání
Fmi G
na věži, kde lidem po klekání
C
se zastavil čas.

2. Ten čas ti otupil hrot
všech myšlenek, které šly s tebou,
co se dnes v koutku krčí
a prsty je i v létě zebou,
snad jen lokty jim narostly víc,
když k ránu slunce vyšlo do ulic.

Emi7 D#mi7
*: Pak víčka sevřená a jen se nedívat,
Dmi7 G
vzal jsi kytaru a zkusil vyzpívat.

R:

3. Přišel jsi odněkud z hor,
říkal jsi, že místa znáš,
kde písničky umírají,
když vítr jim potřhal plášť
a v hlavě z nich nezbylo nic,
když k ránu slunce vyšlo do ulic.

*:

R:

O té velké cestě vpřed

- E**
1. Nevím, jak je starý svět, já znám ho jen přes třicet let,
F#mi H E
kam míří, kam míří,
už tolik slibů slyšel jsem, a všechny odvál příští den
F#mi H E
jak chmýří, jak chmýří.
- F#mi H**
R: Pán, který lžičkou cink', nám cestu nabíd' svůdnou,
C#mi
tak opojnou jak drink, tak nenáročnou, schůdnou,
A C#mi
a kdo by nešel s ním, vždyť takový je člověk,
F#mi F#7 H
rád vznáší se jak oblaka či dým.
2. Jako každá z mnoha cest, i tahle musí někam vést,
či spíš měla, či spíš měla,
vždyť šli jsme po ní tolik let, až déšť nás chytil cestou vpřed
a chladil čela, a chladil čela.
- R: Pokud o tom vím, tak párkrát jsme si zašli,
trvalo to dýl, nežli jsme cestu našli,
a bylo by zlatý, kdyby to bylo hned,
dřív, nežli všichni ukážou nám paty.
3. Zas další pán už zacinkal a ukazuje někam dál
a všem se líbí, tak moc se líbí,
ať rozmyslí si každý sám: na to nemám a na to mám,
než něco slíbí, než něco slíbí.
- R: Za ta léta vím, že život není kismet
a mozek že je tím, čím mělo by se myslet
a nenaletět hned, i když jsem přesvědčen,
že s každým dnem je o malinký kousek lepší svět.
- 4.=1.

Píseň smolařskejch plavců

*: Tlejou, tam pod vodou tlejou a už je jich moc,
smolařskejch plavců, co ke dnu zvou,
tlejou tmou zelenou, důlky jim zejou, v očích maj' noc,

C **G** **C**
zní jejich vábení nad vodou,
C **G** **C**
zní jejich vábení nad vodou,
C **G** **C**
zní jejich vábení nad vodou.

C **G**
1. Když nikdo tě nemá rád a nečeká tě máma,
C **G** **C**
volají plavci, co ke dnu zvou,
G
tak vem si tu modrou loď a pojed' kousek s náma,
C **G** **C**
zní jejich vábení nad vodou.

2. Hej, voda je dobrej kluk a hned je plná péče,
hó-hó, hó-hou,
dovede pohladit a každá někam teče,
hó-hó, hó-hou.

C(D)
R: Hejbat pádlem, to je džob,
G(A) **C(D)**
volají plavci, co ke dnu zvou,
spleť ten džob, hned máš mokrej hrob,
G(A) **C(D)**
zní jejich vábení nad vodou.

*: Tlejou, tam pod vodou tlejou a nechte je spát,
smolařský plavce, co ke dnu zvou,
ženou se nad nima dychtivý stíny, co každej měl rád,
[: zní jejich vábení nad vodou, :]

D **A** **D**
zní jejich vábení nad vodou.

D **A**
3. Tam čeká nás dobrá zem za šlajsnou bez vřaťáků,
D **A** **D**
volají plavci, co ke dnu zvou,
A
rudý slunce zapadá v kaňonech bez mastňáků,
D **A** **D**
zní jejich vábení nad vodou.

4. Za třetí peřejí je kemp a hezký holky,
volají plavci, co ke dnu zvou,
jenom takhle kejvneš pádlem, holky ti daj' - vdolky,
zní jejich vábení nad vodou.

5. Sedmdesát tisíc je nás, už se šinem,
hó-hó, hó-hou,
až zbaštíme koňský buřty, nalejem se vínem,
hó-hó, hó-hou.

R:

*: Ahoj, tak dejte jim ahoj a nechte je spát,
smolařský plavce, co ke dnu zvou,
ahoj, to poslední "ahoj", co každej měl rád,
[: [: zní jejich vábení nad vodou ... :] :]

Pohoda

- C** **Emi7**
1. U nás v ulici bydlel pan Svoboda,
Ami **C**
že se pořád smál, měl přezdívku Pohoda,
Dmi7 **G7**
když jsem se ho ptal, jakpak dneska je,
C
říkával 'pohoda',
C **Emi7**
měl malej byt, ženu a dvě děti,
Ami **C**
v pět vstával do práce, domů šel v půl třetí,
Dmi7 **G7**
noviny pod paží, cukroví pro děti,
C
zkrátka pohoda.
Dmi7 **G7** **C** **C/H** **Ami** **Ami/G**
Po domě se povídalo: ten má asi příjem,
Dmi7 **G7** **C** **C/H** **Ami** **Ami/G**
zatímco my nadáváme, vesele si žije,
Dmi7 **G7** **C** **C/H** **Ami** **Ami/G**
a hlavně paní Šulcová ze sousedního bytu
D7 **F** **G7**
poslouchala za dveřmi a záviděla v skrytu.
2. Paní Šulcová psala dopisy,
co jsou zvláštní tím, že nemaj' podpisy,
no a ty, úrade, no a ty počti si,
kdo, kde a kolik,
díků paní Šulcový, jejímu dopisu
rychle pan Svoboda dostal se do spisu,
ač není podpisu, je třeba přešetřit,
autor se bojí.
Na Svobodu začali se ptát neznámí páni,
jak u nás ve vchodu, tak u něj v zaměstnání,
a i když se nic nenašlo a Svoboda je čistej,
lepší na něj dávat pozor, kdo si má být jistej.
3. Včera se stěhoval od nás pan Svoboda
na nějakou samotu někde u Náchoda
a já vím určitě, není to náhoda,
a tak trochu se bojím,
že brzo i my budem hledat samoty,
bydlení na stálo, nejen o soboty,
kvůli pár Šulcovej, no a vím na tudy:
o to nestojím.
Usměvavej Svoboda mi totiž hrozně chybí,
zjišťuji to pohnáhlu a málo se mi líbí,
že Šulcová je na koni, a proto není náhoda,
Dmi7 **G7**
že lidi zdravím úsměvem a odpovídám:
C **C/H** **Ami** **Ami/G**
[: pohoda ... :]

Polopravda o hrubé mouce

- C** **Dmi** **G** **C** **Dmi** **G** **C**
1. Polohrubá mouka přilákala brouka,
Dmi **G** **C** **Dmi** **G** **C**
on se z vůle boží neustále množí.
2. V mouce bílý barvy tetelej' se larvy,
konzument se zubí, když vržou mezi zuby.
3. Žereme je všicky, makrobiotický,
knecht i papaláš, od držek se práší.

Poslední kabriolet

1. Polykám nasucho a zahřívá mě dech,
říkám si: "Tak už toho jednou provždy nech,"
vždyť zase nepřijde a budu si plést
rafičky hodinek a ulice měst,
nikdy nic neřekne a nechce si číst,
když poštou posílám jí za listem list,
a kdyby viděla, tak bude se smát,
jak růže kradený strkám za kabát.
- R: Poslední kabriolet, ohohó, jsem já, a je mi sto let,
jsem křeslo s tíhou hosta, ohohó, od jedné sčítám do sta,
poslední Juan jsem Don, zvon zvoní "don-diri-don"
a hvězdy nad mou hlavou střídají levou-pravou.
2. Zůstávám sám nad sebou v údivu stát,
z jakýchžte dálek lze mít někoho rád,
někdo by plakal, jiný do něma pil,
někomu v počítači náhodou zbyl,
možná nás dělí jen pár směšných pater
a je to něco jako pravidla her,
vždyť každá víra staví do prázdna most,
a spadlých mostů - těch už bylo dost.

R:

Průšvihovej den

1. To ráno jsem trochu zaspal a pak v zámku zlomil klíč,
mám den, průšvihovej den,
takže než jsem z domu vypad', jedenáctá byla pryč,
prostě hroznej smolař jsem,
a než mi stopnul auták, to byl dlouhej čas,
jel pomalu jak hlemýžd', no že prej nikam nemusí,
pak slabý kafe v motorestu, vem to dás,
a nákladák, co, místo aby jel, spíš jenom rámusí.
- R: Mám den, průšvihovej den,
i autobus mi ráno roha vzal, když jsem k tobě jel,
čert vem, jízdni řády vem,
pak na stopu jsem promok' jako pes, průšvihovej den.
2. Ve tři jsem tě doma hledal, no, a tys tam nebyla,
mám den, průšvihovej den,
napsal vzkaz a na dveře ho za kukátko zastrčil,
třeba jsi šla jenom ven,
že čekám do půl šestý, pak mi jede vlak,
na nádraží v restauraci, tam, co nejsou ubrusy,
a když jsi přišla, deset minut zbylo pak,
abys mi řekla, že už jezdit nemusím.

R: + pak na stopu jsem promok' jako pes, průšvihovej den ...

Sedmnáctého listopadu

- G Hmi Emi7 G C Ami D7**
1. Až nám smůla naprší a ticho sedne do uší, tak vejdi,
G Hmi Emi7 G C Ami D7
svoboda má ztracená, holka moje bez věna, tak vejdi,
Emi D Ami D7
věrná milá tuláků, stará hrozba hlupáků, vejdi dál,
Emi D Ami
umazaná od frází, ptej se, komu nescházíš
D G Hmi Emi7 D7
z těch, kdo tě znal, z těch, kdo tě zval.
2. Zmizelas' jak za vraty vdaný krásky copatý, má milá,
pravdo, kde zvoní tvůj smích, prý za dráty na kopcích, kdes' žila,
pořád dlouze hledaná, i když nemilovaná na přání,
vzbudí horu rytířů, kdo tě prodá verbířům
na spaní, na spaní.
- Ami G G/F# Emi Emi/D**
R: Kdo ví, kdo vás obě shání a není sám,
Ami G
posledlý jediným přáním pozvat vás k nám.
3. Kampak že vás zaseli naši chlapci veselí, kdo poví,
vzpomínají pořád míň v dlouhé honbě za štěstím, no a neví,
s pivní pěnou ve vouse, s životem když nervou se, že dojel vůz,
v uších tóny křídlovek, kolem spěchá jiný věk,
jiný blues, jiný blues ...

Stejně už nezavolá

- Ami7 Emi7**
1. Vodu do dlaní, to kvůli vstávání,
Ami7 Emi7
víčka opuchlá cestou na ranní,
Dmi Emi
to káva nespraví, ani dvacka cigaret,
F G
rozchod se neslaví, není co zapíjet.
- C G C F**
R: Stejně už nezavolá, stejně už nezavolá,
C Dmi G7
zvyklá je na hádky, stará na pohádky dávno,
C G C F
stejně už nezavolá, stejně už nezavolá,
C
od vína sklenice prázdná jak ložnice ráno,
Emi Ami F G C
roztržka nad úsvitem, urážky, lítost a křik,
Emi Ami F Emi Dmi
napětí krouží bytem, bouchání dveří a vzlyk,
F Emi G G7
bouchání dveří a vzlyk,
C G C F
stejně už nezavolá, stejně už nezavolá,
C G C
ve dveřích nechal klíč a potom zmizel pryč ráno.
2. Hřeben do vlasů, zvyklá na krásu,
den je jako noc, čeká na spásu,
jestli zazvoní telefon, je klid,
káva nevoní, čeká prázdný byt.
- R:

Už to nenapravím

G Cmi F G# G Cmi G Cmi F G# G Cmi G
R: Vap tap tap ...

1. **Cmi F**
V devět hodin dvacet pět mě opustilo štěstí,
G# G G7
ten vlak, co jsem jím měl jet, na koleji dávno nestál,
Cmi F
v devět hodin dvacet pět jako bych dostal pěstí,
G# G G7
já za hodinu na náměstí měl jsem stát, ale v jiným městě.
C7
Tvá zpráva zněla prostě a byla tak krátká,
Fmi
že staviš se jen na skok, že nechalas' mi vrátka
Bb G
zadní otevřená, zadní otevřená,
C7
já naposled tě viděl, když ti bylo dvacet,
Fmi
to jsi tenkrát řekla, že se nechceš vracet,
Bb G
že jsi unavená, že mě unavená.

R:

2. Já čekala jsem, hlavu jako střep, a zdálo se, že dlouho,
může za to vinný sklep, že člověk často sleví,
já čekala jsem, hlavu jako střep, s podvědomou touhou,
já čekala jsem dobu dlouhou, víc než dost, kolik přesně, nevím.
Pak jedenáctá bila a už to bylo passé,
já dřív jsem měla vědět, že vidět chci tě zase,
láska nerezaví, láska nerezaví,
ten list, co jsem ti psala, byl dozajista hloupý,
byl odměřený moc, na vlídný slovo skoupý,
už to nenapravím, už to nenapravím.

R:

Vandrovní

1. **A**
Svět byl krásnej, umytej,
Hmi
jak pěkná holka, co má dvacet,
D
a já sám celtou přikrytej
E7 A D A
chystal se dál, pročpak se vracet.

2. Petr nás máchal celou noc
a co my jsme mu dali jmen,
uhasil oheň, zlej byl moc
daleko dřív, než přišel den.

F#mi C#mi D A
R: Bylo to postý a jako prvně znovu,
F#mi C#mi D A
znám chvíle prostý, v noci slýchám sovu,
F#mi C#mi F#7 Hmi
spali jsme pod stromy v čekárnách podél dráhy,
H7 E7
promrzlí doufali, že rozední se záhy.

3. Les kouřil jako ranní čaj
a slunci nechtělo se vstávat,
počasí, jak by nebyl máj,
trpěl jsem jednou ze svých nálad.

4. Pak píseň napsal na papír,
kritik by šílel, dejme tomu,
nebyl v ní pýr či netopýr,
jen smutek, že už musím domů.

R:

Vánoční

1. Čtyři dny vzal jsem si z domova volno,
blíží se večer a vzduch voní sněhem,
voda se změnila na nepovolno,
myšlenky uhání svátečním během.
- R: Za chvíli vánoce rozsvítí stromky,
to jako symbol, že dny budou delší,
věže jsou bílé, Ladovy domky,
málokdo svatvečer spojuje se mší.
2. Do hluku ulic zazní pár koled
z krámku, kde prodávaj' noty a desky,
v úpravách orchestrů začínaj' bolet,
vždyť samy o sobě zněly tak hezky.
- R: Ještě než Ježíšek roznese dárky,
když jsem byl malej, tak Děda Mráz nežil,
zazpívám do ticha sálu jak z dálky,
se mnou i zvony na kostelních věžích.
3. Hotel, kde přespím, má v přízemí stolky,
na stěnu za obraz nacpali jmelí,
haléře neplatí, jen pojdte, holky,
tuzéry zamáznou vánoce celý.
- R: Pokoj je zařízen po česku, skromně,
to na vás dýchnou padesátá léta,
při pivu zkusil jsem pro vás i pro mě
písničku napsat, už chybí jen věta.
4. Už jenom tři dny mám z domova volno,
blíží se ráno a jen lampy svítí,
voda se změnila na nepovolno,
[: spánek mě lapil jak rybář svou sítí. :]

Vodácká odborná

- *: Mezi proudy, mezi proudy, naše dlouhý lodi bloudí,
v loubí poutník roubí vor,
v poutech touhy oči poulí, jak ty dlouhý lodi bloudí,
poslouchá náš rozhovor:
1. Loďák, zabalák, vracák, hák, bevarex, bagáž, líh,
zavírák, votvírák, táborák, epoxyd, laminát, klíh,
kontra, porcelán, traversz, bort, ve šlajsně nesraz vaz,
spáchá zabalák mokrej mord na tom, kdo nezabral včas.
2. Koňadra, kolejda, komínky, špricky, kanystr, flastr, šprajc,
sekera, pilka, sirky, třísky, na břehu kouká zajc,
citera, niněra, bendžo, bum, basa a kytary hlas,
kofola, rokola, budvar, rum, západ a zrzavej vlas.
3. Peřeje, kurděje, leje, zle je, koleje, voleje, les,
singl, debl, triangl, bágl, mēlčina, svačina, jez,
zátoky, potoky, slapy, chlapi, léto se nevrací,
oheň, povodeň, mraky, prachy, "vemte mě, vodáci!"
- *: Kdo tu píseň nedovede, tomu to holt nepojede,
ať se stydí v hospodě a zdálky mává na lodě,
kdo se vyzná v tomto hitu, ten bude mít autoritu,
tomu věnec budiž dán, ten je vody pán!

Vodácká holka

1. Když vlny se valí a peřeje řvou
a šutry z nich civí jak sůvy,
lod' praská a umrlčí zvon bije tmou,
tak řekni, kdo pomoct ti umí.

*: Kdo pádlem jen kmitne a převrátí lod',
pak ječí jak staženej z kůže,
že ty jseš ta atrapa, ty jseš ten cvok,
co za každý cvaknutí může.

2. Je pěkná jak ráno a voní jak les,
když na dřevo u ohně hrává,
je zrádná jak kočka a věrná jak pes,
ta holka, co při tobě spává.

R: Tu vodáckou holku si navěky nech,
netop ji, nezaháněj,
svou víru, svou sílu, svý štěstí i pech,
svý strachy, svý prachy, svůj poslední dech
jí poctivě odevzdávej
a lásku za lásku dávej.

3. Kdo připálí rejži a přesolí čaj,
kdo sůl nechá v posledním kempu,
kdo ráj změní v peklo a peklo zas v ráj,
kdo zná všechny písničky trempů.

*: Kdo přeje ti štěstí a kope ti hrob,
kdo sladce hned šeptá, hned vříská,
a koho bys roztrh' a praštil a kop'
a po kom se celej den stýská.

4. Až vlasy nám odbarví nebeskej král
a vrásky nám počmáraj' kůži,
svý holce dej pusu a řekni "jdem dál"
a na pádlo polož jí růži.

R:

Z mého života

- Ami** **Dmi7 E** **Ami**
1. Než zavládne blahobyť, tak ne, abysis pískal,
Dmi7 E **Ami**
a koukej čestně oznámit, co nečestně kdo získal,
Dmi7 **G** **C**
ten, kdo nemá vyšší cíle, správně (snadně) nežije,
Dmi7 **G** **E**
člověk žije pro společnost, proto tady je,
Ami **Dmi** **Ami**
všichni budou šťastně žít, jak v ráji, neřkuli,
Dmi **Ami** **E** **Ami**
a všechno jednou budem mít, až se čas překulí.
- Dmi7** **G** **C**
R: JÓ, to mi bylo šest, já seděl v první lavici
Dmi7 **G** **E**
a tohle všechno říkal náš pan hodnej řídící,
Ami **Dmi** **Ami**
pak byla velká přestávka a já za padána
Dmi **Ami** **E** **Ami**
jsem svačil mlíko vod krávy s třema houskama.
2. A na Západě žije člověk, co haraší zbraní,
pak už je tam jen velká louže a zlí lidé za ní,
ještě tyhle poučení v hlavě mi zněly,
a ráno u nás pod okny už tanky duněly,
tak popadnul jsem kraťasy a běžel před vrata,
kde chlap v podivným mundúru nám říkal "rebjata".
- R: JÓ, to mi bylo dvanáct pryč a já už rozum bral,
všichni moc smutně koukali, proč, to jsem nechápal,
vždyť byly přece prázdniny a zrály jahody
a divný trampí na garmošky hráli u vody.
3. Ó, zazni, písni vznešená o vrozené nám práci
a o tom, že se vyhýbat jí příliš nevyplácí,
já neměl vlastně ani čas očuchat rachotu,
a už jsem pochodoval na cvičáku u plotu,
v době, kdy jsem moh' pracovat a méně zahálet,
válel jsem se v krytu při přípravě na nálet.
- R: JÓ, to mi bylo sotva dvacet a já s údivem
jsem nechápal, proč, když mám volno, nemůžu jít ven
a proč mi velí člověk, jehož hlavní předností
jsou neomezené meze omezenosti.
- 4.=1.
- R: Tak to mi něco připomíná, ruce svírám v pěst,
vždyť nejsem v první třídě, no a je mi dvacet šest,
mám dojem, že si v televizi dělaj' legraci,
když krásnej chachar v obleku káže vo práci.
5. Říkal už můj děda, když jsem na poli ho vídal,
hladovejch slov že se ještě nikdo nenasnídal,
i když se doba změnila, hloubš je do kapsy
a pivo stojí, co dřív stával frťan Metaxy,
volnou tvorbou cen se práce snadno posvěti,
zjistíme tak jen, kolik měl Babinskej dětí.
- R: JÓ, je mi třiatřicet, a taky mi jasný je:
kde vládnou prachy, končí každá ideologie,
vždyť už směje se nám celej svět, jací jsme hlupáci,
platíte za propagandu víc nežli za práci.

Zůstali jsme doma

Samson + Vlasta Redl + Slávek Janoušek

1. Sto barevnejch slov nám na cestu svítí,
sto barevnejch vět a lákavej cíl,
prej až celej svět sám za nos se chytí,
to pak nejpozději hned svůj dostanem díl.
- R: Škoda slov, je jich víc nežli na nebi hvězd,
škoda slov, co je jich u všech dálnic a cest,
co je zdí, co je ploch, smutnejch pomníků slov,
zatím nám na záda prší a nespraví střechu a krov
sto barevnejch slov, sto barevnejch slov.
2. Sto darebných slov se mi na jazyk vtírá,
marně odvalu sbírám, když nevím, jak říct,
že můj havraní strach, strach o kousek sýra
byl větší než stud, že jsem neřekl nic.
- R: Ale věř, že bych rád aspoň pro tebe lhal
zelenou, růžovou, jak to fajn bude dál,
voňavý opiát, abys klidněji spal,
prší a venku se setmělo a nechce se ven do ulic,
doma nás zůstalo víc, doma je nás zas víc.
3. Tolik velikých slov jsi za ta staletí zažil,
tolik zmarněných let, tolik zbytečných chyb,
a jen vysoký plot náš tichý zpěv stráží,
že tu chceme mít svět, co zpívá nahlas a líp.
- R: Co je nás, nás je víc nežli na nebi hvězd,
a co je zdí, co je lží i třeba uprostřed měst,
jediným znamením je tvoje čest,
za krk nám krvavě prší, podej mi ruku teď hned,
je jen jediný svět, je jen jediný svět.

Zůstali jsme doma II. (Anděl, Mikuláš a Čert)

Samson + Vlasta Redl + Slávek Janoušek

1. Sto barevnejch slov nám na cestu svítí,
sto barevnejch vět a lákavej cíl,
prej až celej svět sám za nos se chytí,
to pak nejpozději hned svůj dostanem díl.
- R: Škoda slov, je jich víc nežli na nebi hvězd,
škoda slov, co je jich u všech dálnic a cest,
co je všech rohatých, co se snaží tě svést,
s walkmanem na uších bučí 'Like nothing you've ever heard',
že dárky přinese Čert, dárky přinese Čert.
sto barevnejch slov, sto barevnejch slov.
2. Sto darebných slov se mi na jazyk vtírá
a marně odvahy sbírám, jak nahlas je říct,
můj havraní strach, strach o kousek sýra,
je větší než stud, že jsem neřekl nic.
- R: Ale věř, že bych rád aspoň pro tebe lhal
zelenou, růžovou, jak to fajn bude dál,
voňavý opiát, abys klidněji spal,
sneží, sneží, ještě fousy, mitru a pláště,
přijde Mikuláš, možná přijde Mikuláš.
3. Tolik velikých slov jsi za ta staletí zažil,
tolik zmarněných let, tolik zbytečných chyb,
a přes vysoký plot holky smějou se z pláží,
že tu chceme mít svět, co zpívá nahlas a líp.
- R: Co je nás, nás je víc nežli na nebi hvězd,
a co je lží, co ještě musíme snést,
jediným znamením je tvoje čest,
sundej si sluchátka z uší a podej mi ruku teď hned,
můžem zachránit svět, můžeš zachránit svět.
- R: Co je nás, nás je víc nežli na nebi hvězd,
a co je lží, co ještě musíme snést,
jediným znamením je tvoje čest,
sundej si sluchátka z uší a podej mi ruku teď hned,
můžeš zachránit svět, můžem zachránit svět.